

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Velemanem v právní věci žalobce Ing. M. M. narozeného dne bytem v zastoupeného JUDr. Václavem Vachovcem, advokátem v Dýšíně, Nové Huti, Lesní 113, proti žalované České republice - Ministerstvu spravedlnosti, se sídlem v Praze 2, Vyšehradské 16, o náhradu nemajetkové újmy ve výši 500.000,-Kč s příslušenstvím

t a k t o:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 50.000,- Kč spolu se zákonnými úroky z prodlení z této částky za dobu od 31. 10. 2010 do zaplacení ročně ve výši 7,75 %, do patnácti dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žaloba se v části požadující zaplacení částky 450.000,- Kč spolu se zákonnými úroky z prodlení z částky 500.000,- Kč za dobu od 30. 4. 2010 do 30. 10. 2010 a z částky 450.000,- Kč za dobu od 31. 10. 2010 do zaplacení zamítá.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na nákladech řízení 34.056,- Kč, do patnácti dnů od právní moci rozsudku, k rukám zástupce žalobce.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se v řízení domáhal v záhlaví uvedené částky s odůvodněním, že proti němu bylo vedeno zcela nedůvodné trestní řízení Okresním soudem Plzeň - město, pod spisovou značkou [REDAKCE], které skončilo zprošťujícím rozsudkem ze dne 11. 9. 2009, který nabyl právní moci dne 30. 10. 2009. Na základě záznamu o zahájení úkonu trestního řízení pro podezření trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle §158 odst. 1, písm. c) trestního zákona, byl rozhodnutím ředitele Policie ČR, Správy Západočeského kraje, ve věcech služebního poměru číslo [REDAKCE] ze dne 9. 3. 2007, zproštěn výkonu služby a současně mu byla nařízena dosažitelnost v pracovních dnech od 7.30 - 15.30 hodin a současně mu byl přiznán služební příjem ve výši 50% jeho průměrné výše. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto. Dne 23. 5. 2007 bylo proti němu zahájeno řízení o propuštění ze služebního poměru, které bylo nakonec zastaveno. Usnesením státního zástupce ze dne 16. 5. 2007 bylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání pro trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele a stížnost do tohoto usnesení byla zamítnuta jako nedůvodná. Po celou dobu trestního řízení počínaje jeho přípravnou částí, byl zobrazován jako bezcharakterní člověk, který svým jednáním zneužil svého postavení příslušníka Policie ČR, kdy měl ve věci podávat rozporuplné posudky ve vyšetřovaném případě obžalovaného K [REDAKCE]. Nebyla respektována jedna ze základních zásad trestního řízení, a to zásada presumpce nevinny, a to dokonce ze strany státní zástupkyně. Tento protiprávní zásah do osobnostních práv žalobce se tvrdě projevil jak v jeho osobním životě, tak ve zhoršení jeho duševního stavu. Ztratil více než 2,5 roku svého aktivního života, kdy byl mimo jiné nucen neopouštět své bydliště po dobu nařízené dosažitelnosti, což se prakticky rovnalo domácímu vězení, neboť neměl nárok za celou dobu ani na čerpání dovolené či zákonem danou možnost čerpání rehabilitace. Byl nucen opakovaně vyhledat pomoc lékaře z důvodu neustále se zhoršujícího duševního stavu. To vše se přeneslo i na jeho nejbližší rodinné příslušníky. Přestože od počátku trestního řízení argumentoval zcela shodně, popíral, že by se jako policista dopustil čehokoli protiprávního, vysvětloval věcnou podstatu problému a namítal, že i pokud by se skutek stal, tak nemá znaky trestného činu, přesto byla podána obžaloba. Informace o jeho trestním stíhání byla po celou dobu jeho trvání od samého začátku až do rozhodnutí dovolacího soudu intenzivně medializována, a to zkreslujícím způsobem, přičemž k tomuto přispívali samotný žalobce, když nerespektoval zásadu presumpce nevinny. Intenzitu zásahu do své osobnostní sféry považoval za vyšší o to více, neboť jeho služební místo bylo zrušeno, což mu bylo sděleno ještě před skončením trestního stíhání, avšak následně se dozvěděl, že na totéž místo byl vybrán jiný pracovník, který tuto funkci vykonává do současné doby. Žalobce bydlí v malé obci, kde je v očích spoluobčanů viděn jako kriminálník, který se svého jednání dopustil navíc jako policista, což se projevilo například tím, že v místní restauraci byla kvůli jeho případu zřízena nástěnka, kam byly umístěny veškeré informace o jeho případu. Nejvíce k tomu dopomohl článek, který byl dne [REDAKCE] uveřejněn v [REDAKCE] kde tehdejší [REDAKCE] v [REDAKCE] měla uvést, že je nemyslitelné, aby policista informace získané v rámci svého zaměstnání prodal protistraně. Z těch to důvodů cítil žalobce od místních vůči své osobě negativní a odsuzující postoj, raději proto vycházel z domu pouze ve večerních hodinách, aby se s nimi nemusel setkávat. Zapojení do kulturních či společenských akcí v místě bydliště bylo z tohoto hlediska naprosto nemožné a lze říci, že některé negativní vztahy k jeho osobě přetrvávají dodnes. Důsledky se projevily i v jeho rodině, nejvíce zasažena byla jeho manželka, která se na svém pracovišti střetávala stejně jako on s negativním názorem na manžela, bylo jí neoficiálně naznačováno, zda by nebylo namístež odejít [REDAKCE] kde je zaměstnána jako [REDAKCE] Dcera, která studuje v Praze, byla těmito vlivy zasažena nejméně, a to pouze proto, že se zdržovala převážně v Praze. Téměř

neřešitelným problémem bylo zajistit materiální prostředky pro její studium, to z důvodu, že po celou dobu postavení mimo službu byl žalobci snížen služební příjem na 50%.

Žalovaná učinila nespornými tvrzení uvedená v žalobě týkající se průběhu trestního stíhání, jakož i skutečnost, že žalobce uplatnil nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 500.000,- Kč u žalované dne 30. 4. 2010, přičemž jeho žádosti nebylo vyhověno. Ke své obraně žalovaná uvedla, že v trestním řízení vedeném proti žalobci došlo v přípravném řízení k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 7 odst. 1, zákona č. 82/1998 Sb. a toto konstatování se vzhledem ke stavu věci jeví žalované jako dostatečné a žalobci vyslovila omluvu za nezákonný postup orgánů činných v trestním řízení. Skutečnost, že žalobci byl snížen jeho plat o 50% a nařízena dosažitelnost není okolností, která by způsobila žalobci újmu nemajetkovou, ale majetkovou a stejně tak odmítla tvrzení žalobce o medializaci, neboť není prokazována skutečnost, že k této medializaci a tím i nerespektování zásady presumpce nevinny došlo zaviněním žalované. Žalobcem požadované zadostiučinění vzhledem k průběhu trestního řízení ve srovnání s judikaturou považuje za zjevně nepřiměřeně vysoké.

Z rozhodnutí ředitele PČR správy Západočeského kraje, vrchního rady generálmajora JUDr. Antonína Moltaše ze dne 9. 3. 2007 vyplývá, že žalobce byl zproštěn výkonu služby podle § 40 zák. č. 361/2003 Sb., byla mu nařízena dosažitelnost v místě trvalého pobytu v pracovních dnech od 7.30 do 15.30 hodin a současně mu ode dne zproštění výkonu služby náleží služební příjem ve výši 50 % průměrného služebního příjmu. Bylo tak rozhodnuto s odůvodněním, že proti němu bylo zahájeno trestní řízení pro podezření z trestného činu zneužívání pravomocí veřejného činitele dle § 158 odst. 1, písm. c) tr. řádu, přičemž ponechání podezřelého ve výkonu služby by nepochybně ohrožovalo průběh prošetřování jeho jednání. Rozhodnutím policejního prezidenta ze dne 23. 7. 2007 bylo odvolání žalobce proti předchozímu rozhodnutí ředitele Police ČR správy Západočeského kraje zamítnuto a uvedené rozhodnutí bylo potvrzeno. Z dopisu ředitele PČR správy Západočeského kraje ze dne 23. 5. 2007 vyplývá, že byl žalobce uvědomen o tom, že v jeho věci bylo zahájeno řízení o propuštění ze služebního poměru. Z rozhodnutí Policie ČR správy Západočeského kraje ze dne 7. 8. 2007 bylo zjištěno, že tímto rozhodnutím bylo řízení o propuštění ze služebního poměru ve věci žalobce zastaveno, neboť bylo zjištěno zmeškání zákonné subjektivní lhůty vztahující se k povinnosti doručení rozhodnutí o propuštění. Ze zprávy doc. MUDr. Jiřího Berana, CSc. ze dne 15. 9. 2009 soud zjistil, že žalobce je dlouhodobě v péči psychiatrické ambulance, [REDAKCE] pro depresivní obtíže. Dlouhá doba platnosti nařízení dosažitelnosti v místě trvalého pobytu z důvodu zproštění výkonu služby má na pacientův zdravotní stav nepříznivý vliv. Z tohoto důvodu mu psychiatr doporučoval, aby byl podán návrh na změnu rozhodnutí o zproštění výkonu služby, a to na základě zdravotních důvodů. Ze žalobcem předložených zpráv, jednak z tištěných deníků, jednak z internetového zpravodajství, má soud za prokázáno, že žalobcův případ byl poměrně široce medializován, a to tak, že bylo popisováno, z čeho je žalobce obviněn, a pokud bude vina prokázána, jakého trestného činu se žalobce mohl dopustit. Uvedené zpravodajství bylo publikováno zejména v [REDAKCE] dále pak v [REDAKCE]

Z dopisu vrchního rady plk. Mgr. Jaromíra Kníže ze dne 14. 9. 2009 se zjišťuje, že byl žalobce tímto listem informován o zrušení jeho systemizovaného služebního místa ve služební hodnosti [REDAKCE] se zařazením na [REDAKCE] [REDAKCE], a to s účinností ke dni 1. 1. 2009. Ke zrušení tohoto služebního místa bylo přistoupeno v souvislosti s probíhající reorganizací [REDAKCE]

[redacted] a v souladu se schválenou změnou systemizace služebních a pracovních míst [redacted], kdy s účinností k 1. lednu 2010 dochází ke vzniku samostatného [redacted]. Toto zrušení nemá vliv na trvání služebního poměru žalobce a o služebním zařazení platném od 1. 1. 2010 bude vedeno v měsíci říjnu 2009 ústní jednání.

Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že na základě záznamu o zahájení úkonů trestního řízení pro podezření ze spáchání trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158, odst. 1, písm. c) tr. zákona byl žalobce rozhodnutím ředitele Policie ČR ze dne 9. 3. 2007 zproštěn výklonu služby a dne 16. 5. 2007 bylo usnesením státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Plzni zahájeno trestní stíhání pro trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. c) tr. zákona. Trestní řízení bylo skončeno zprošťujícím rozsudkem Okresního soudu Plzeň-město spisové značky [redacted] ze dne 11. 9. 2009, který nabyl právní moci dne 30. 10. 2009. Z uvedeného zprošťujícího rozsudku soud zjistil, že žalobce byl zproštěn obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu pro skutek, kterého se měl dopustit tím, že [redacted]

[redacted] čímž měl spáchat trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. c) tr. zákona, případně trestný čin nadřívání podle § 166 odst. 1 tr. zákona, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Soud po provedeném hlavním líčení vzal za prokazané, že se skutek odehrál v podstatě s malými výhradami tak, jak je uvedeno v obžalobě, avšak zároveň dospěl k závěru, že tento skutek není trestným činem. Soud takto rozhodl již jednou, a to dne 4. 6. 2008, kdy obžalovaného taktéž zprostil obžaloby, avšak tento rozsudek byl zrušen usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 10. 2008 a věc byla vrácena okresnímu soudu k dalšímu projednání a rozhodnutí. Po provedeném hlavním líčení dospěl soud k závěru, že žalobce zpracoval skutečně v trestní věci obžalovaného L. [redacted] K. [redacted] odborné vyjádření, v němž jako kriminalistický expert byl povinen sdělit všechny významné skutečnosti, které mu z hlediska odbornosti měly být známy, což je v podstatě nesporné, vyplývá to z odborného vyjádření jako listinného důkazu a potvrzuje to jak obžalovaný tak i někteří svědci. Taktéž je nesporné, že následně po podání obžaloby v této trestní věci obžalovaný vypracoval jako znalec [redacted] znalecký posudek pro obhajobu tedy v téže věci. Soud uzavřel, že předmětný posudek nebyl vypracován žalobcem v postavení veřejného činitele jako policisty a nebylo možné dohodit, že by obžalovaný již v době, kdy prováděl odborné vyjádření jako policista, měl v úmyslu či reálně předpokládal, že vyhotoví znalecký posudek pro obhajobu, neboť tyto dva úkony na sebe časově bezprostředně nenavazovaly a současně by v odborném vyjádření něco zamlčoval. Současně se obžalovaný nemohl dopustit ani

trestného činu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku, neboť bylo prokázáno, že posudek je z hlediska odborného bez vad. Obžalovaný se nemohl dopustit ani trestného činu nadřizování, jehož podmínkou je, aby pachatel tohoto trestného činu umožnil pachateli trestného činu uniknout odsouzení tím, že mu poskytne pomoc, přičemž se jedná z pravidla o pomoc spočívající zatajení či zničení důkazů. Podle soudu se obžalovaný však závažným způsobem provinil proti zákonu č. 36/1967 Sb. o znalcích a tlumočnících, i když vyhotovil znalecký posudek jako osoba vyloučená dle § 11, odst. 1 zákona a navíc soud dospěl k závěru, že se obžalovaný, byť nespáchal trestný čin, dopustil i profesního selhání jako policista, nicméně v daném případě není na místě postoupit věc ke kázeňskému vyřízení, neboť jak vyplývá ze zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, kázeňský trest za kázeňský přestupek lze uložit nejpozději do dvou měsíců ode dne, kdy se služební funkcionář dověděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku a nejpozději do 1 roku ode dne, kdy ke spáchání kázeňského přestupku došlo, přičemž v daném případě se do těchto lhůt nezapočítává doba, po kterou běží trestní stíhání.

Výslechem svědka Mgr. J. K. má soud prokázáno, že svědek zdá žalobce po jeho návratu, poté co skončilo jeho trestní stíhání, kdy se vrátil do výkonu služby. V rámci probíhající reorganizace byl žalobce přeřazen na odbor hospodářské kriminality. Organizační změny probíhají u policie permanentně a dlouhou dobu. Nikdo nový na jeho místo přijat nebyl. Výslechem svědka kpt. Ing. P. F. soud zjistil, že i tento svědek si vzpomíná, že žalobce byl trestně stíhán, avšak trestní řízení skončilo v jeho prospěch, tedy zproštěním obžaloby, poté se vrátil na pracoviště, kde ještě pracoval 3 - 4 měsíce, poté byl přeřazen na oddělení vyšetřování. Na stejnou specializaci, jakou měl žalobce, nastoupil v srpnu roku 2008 Ing. K. který zde pracuje dodnes. V době, kdy se žalobce vrátil, poté, co byl zproštěn obžaloby, nastoupil na své původní místo do oddělení, a v té době s toutéž specializací tam tudíž pracovali tři zaměstnanci. Výslechem kpt. Ing. L. K. má soud prokázáno, že na nastoupil k 1. 8. 2008. Poté, co se žalobce vrátil do zaměstnání, tak spolu seděli několik měsíců v jedné kanceláři.

Výslechem svědkyně H. M. manželky žalobce, soud zjistil, že období, kdy byl žalobce trestně stíhán, pociťovala jako těžké pro ně pro oba. Manžel byl vždy hrdý na své zaměstnání, na to, že pracuje u policie a že dělá svoji práci dobře. V době svého trestního stíhání měl žalobce potíže se spánkem, trpěl depresemi, jejich dcera měla před maturitou a bylo obtížné zvládat mediální tlak, dcera se o trestním stíhání svého otce dozvěděla nakonec z médií. Manžel byl povinen se zdržovat doma mezi 7:30 a 15:30 hodin, ale i v době, kdy mohl odejít z domu, tak se ani nechtěl na veřejnosti ukazovat, neboť bydlí v okrajové části kde panují poměry jako na vesnici. Z důvodu nižšího služebního příjmu manžela byli nuceni se uskromnit, aby vůbec mohli zajistit dceři studium na vysoké škole. Svědkyni ve všichni znají, neboť je všichni věděli, že manžel je trestně stíháný. Nemohli spolu jet ani na dovolenou, neboť se manžel musel zdržovat doma u telefonu. Články v novinách se objevovaly průběžně vždy, když bylo nějaké soudní jednání.

Podle ust. § 1 zákona č. 82/1998 Sb. (dále jen „zákon“), stát odpovídá za podmínky zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. Podle ust. § 13 odst. 1 stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro

provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Podle ust. § 26 zákona, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem („o. z.“). Podle § 31a odst. 1 zákona platí, že bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle § 31a, odst. 2 zákona se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného za dostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Nejvyšší soud ve své judikatuře (kupř. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30Cdo 2813/2011) dovedl, že kritéria, která pravidelně mohou indikovat rozsah způsobené nemajetkové újmy, jsou v případech zahájení trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem následující:

1) Povaha trestní věci – pod tímto kritériem se má na mysli závažnost trestného činu kladeného osobě poškozené za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou osoba poškozená konkrétní trestní řízení proti ní vedené negativně vnímá, to souvisí i s hrozbou trestního postihu (druhem a výší trestu a případného společenského odsouzení, jež se zrcadlí v charakteru veřejného zájmu chráněného trestními předpisy v konkrétním případě, tedy v těch veřejných hodnotách, které jsou chráněny konkrétní skutkovou podstatou obsaženou ve zvláštní části trestního zákoníku).

2) Délka trestního řízení. Toto kritérium zohledňuje zejména to, po jak dlouhou dobu zásah do osobnostních složek jednotlivce v důsledku proti němu vedenému trestnímu řízení trval.

3) Následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby. Toto kritérium umožňuje zohlednění individuálních následků trestního stíhání v osobnostní sféře poškozené osoby, jež mohou být umocněny či zmírněny v důsledku objektivních skutečností daného případu a formulovaných pod body 1/ a 2/. Vedle toho je třeba podle § 31a odst. 2 zákona při stanovení formy a výše zadostiučinění přihlédnout k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva na místě pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat. Bude-li zjištěno, že se poškozený dopustil jednání, pro které byl následně trestně stíhán, nepovede to sice k závěru o tom, že si trestní stíhání zavinil, a tím pádem k absenci odpovědnosti státu za poškozenému trestním stíháním vzniklou újmu, ale půjde o důležitou okolnost pro stanovení formy a případně výše odškodnění.

V souzené věci ze skutkových okolností vyplývá, že trestní stíhání žalobce probíhalo v období od 16. 5. 2007 do 30. 10. 2009, tedy po dobu 2,5 roku. K tomuto období nicméně je třeba připočítat i dobu od 9. 3. 2007, kdy byl v souvislosti s podezřením ze spáchání trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele zproštěn výkonu služby a byla mu nařízena dosažitelnost. Po dobu trestního stíhání hrozil žalobci v případě odsouzení podle § 158 odst. 1 písm. c) tr. zákona trest odnětí svobody až na tři léta nebo zákaz činnosti, v případě odsouzení pro trestný čin podle § 166 odst. 1 tr. zákona hrozil žalobci rovněž trest odnětí svobody až na tři léta. Žalobce byl obžaloby zproštěn podle § 226 písm. b) tr. řádu, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Ve zprošťujícím rozsudku soud konstatoval, že se obžalovaný, byť nespáchal trestný čin, dopustil provinění proti

zákonu o znalcích a tlumočnících, když vyhotovil znalecký posudek jako osoba vyloučená dle § 11 odst. 1 tohoto zákona a dopustil se i uvedeným činem profesního selhání jako policista, nicméně v daném případě nelze věc postoupit ke kázeňskému vyřízení, neboť kázeňský přestupek je již promlčen.

Zjištěný skutkový stav soud právně posoudil tak, že v daném případě je dán odpovědnostní titul dle ustanovení § 5 písm. a) zákona, tedy nezákonné rozhodnutí, jímž je dle konstantní judikatury v případě zproštění obžaloby usnesení o zahájení trestního stíhání.

Dle ustanovení § 31a odst. 1 zákona se proto soud zabýval vznikem nemajetkové újmy a otázkou formy a výše zadostiučinění v případě, že nemajetková újma žalobci vznikla. Pokud jde o samotnou existenci nemajetkové újmy, vyšel soud z předpokladu vyjádřeného Ústavním soudem v nálezu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08, že již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění liché, což je posléze pravomocně ztvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek z něhož byl jednotlivce obviněn a obžalován nestal, případně nebyl trestným činem. Uvedený výrazný zásah do soukromého a osobního života jednotlivce způsobený samotným trestním stíháním presumuje dle soudu vznik nemajetkové újmy. Soud se proto zabýval hodnocením výše uvedených zákonných kritérií pro stanovení formy a výše zadostiučinění v konkrétním případě.

V souzené věci byl žalobce trestně stíhán ze dvou trestných činů, přičemž v případě odsouzení pro kterýkoliv z nich hrozil žalobci trest odnětí svobody až na tři léta. Intenzitu vnímání trestního stíhání pro trestný čin nadřezování či trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele umocňovala skutečnost, že se těchto trestných činů žalobce měl dopustit při výkonu svého povolání policisty, které vykonával delší dobu, a to bez jakýchkoliv předchozích kázeňských prohřešků. V souvislosti s trestním stíháním se žalobci zhoršil psychický stav, jak plyne ze zprávy psychiatra. Naproti tomu intenzitu zásahu ve smyslu povahy trestní věci, konkrétně ve smyslu hrozby trestního postihu, je třeba vidět nižší, neboť žalobci hrozil trest maximálně do 3 let, který dle ustanovení § 60a odst. 1 tr. zákona bylo možné podmíněně odložit se současným vyslovením dohledu, a to na zkušební dobu jednoho roku až pěti let. Co se týče délky trestního stíhání, tak je zřejmé, že tento zásah trval 2 roky a 7 měsíců, když dle názoru soudu je do této doby třeba započítat i období dvou měsíců předcházejících sdělení obvinění, neboť již v souvislosti s vyšetřováním žalobce pro předmětné trestné činy byl dočasně zproštěn výkonu služby a zásah tak nastal již s tímto datem. Délka trestního řízení však sama o sobě bez dalšího nezvyšuje intenzitu zásahu, neboť jak vyplývá i z provedeného dokazování, v daném případě trvání trestního stíhání nezpůsobovalo kontinuální nárůst újmy projevující se v osobnosti člověka, zájem společenského prostředí o daný případ postupně uvaldal, neboť žalobcem předložené novinové články a vůbec zprávy médií jsou všechny datovány pouze k prvnímu roku trestního stíhání, a to na jaro 2007 a podzim 2007. V této souvislosti je tak třeba uvažovat spíše o poklesu intenzity újmy v průběhu plynutí času. Pokud jde o následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře žalobce, pak tyto jsou na jednu stranu umocněny skutečností, že žalobce byl trestně stíhán v souvislosti s výkonem svého povolání a trestní stíhání tak mělo bezprostřední vliv na jeho průběh, když byl dočasně zproštěn služby a byla mu po celou dobu trestního stíhání nařízena dosažitelnost v místě jeho bydliště na telefonu, a to v pracovní době, a tento následek byl ještě zesílen skutečností, že po celou dobu si nemohl vybírat řádnou dovolenou, ani se případně podrobit rehabilitaci či účastnit jiných aktivit. Následkem zvyšujícím intenzitu zásahu do osobnostní sféry žalobce je třeba chápat i skutečnost, že žalobce žije v malé obci, kde se obyvatelé dobře znají, a proto žalobce se

svým trestním stíháním rozhodně nemohl být anonymní, a to i za situace, kdy manželka žalobce je v tomto místě [REDAKCE] tudíž zájem společnosti o jeho trestní stíhání musel být celou rodinou vnímán intenzivněji.

Při stanovení formy a výše zadostiučinění soud dále přihlédl k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo, přičemž v řízení nevyšlo najevo, že by trestní stíhání proti poškozenému žalobci bylo zahájeno zjevně bezdůvodně nebo dokonce s cílem jej poškodit, naopak je třeba zdůraznit, že žalobce se dopustil jednání, pro které byl následně stíhán, avšak které zároveň svou intenzitou nenaplněvalo znaky skutkové podstaty některého z výše uvedených trestných činů, nebylo trestným činem, mohlo být pouze kázeňským proviněním. Uvedenou skutečnost hodnotí soud v souladu s výše uvedenou judikaturou nejvyššího soudu jako okolnost výrazně snižující náhradu za způsobenou nemajetkovou újmu, byť v řízení bylo současně prokázáno, že trestní řízení mělo negativní dopad i na psychické zdraví žalobce.

Zhodnocením shora uvedených kritérií dospěl soud k závěru, že v daném případě, zejména s ohledem na následky způsobené v osobnostní sféře žalobce vylučují, aby dostačující satisfakcí za nemajetkovou újmu bylo pouhé konstatování porušení práva, a je proto třeba přistoupit pro zadostiučinění v penězích. Vzhledem k povaze trestní věci, délce trestního řízení, a zejména k důvodům zastavení trestního stíhání (viz výše), dospěl soud k závěru, že finanční zadostiučinění nemůže dosahovat řádu statisíců korun, ale pouze desítek tisíc. V konkrétním případě proto soud uzavírá, že přiměřeným zadostiučiněním v případě žalobce se soudu jeví částka 50.000,- Kč. O úrocích z prodlení bylo rozhodnuto dle ust. § 517 odst. 2 o.z. ve spojení s § 15 odst. 2 zákona, neboť před uplynutím zákonné šestiměsíční lhůty k mimosoudnímu uplatnění nároku se žalovaná nemohla dostat do prodlení.

Z týchž důvodů musel ve zbytku žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle ustanovení § 142 odst. 3 o. s. ř. a tyto náklady jsou tvořeny odměnou advokáta dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. vypočtené z přísudku, to za 6 úkonů právní služby (6×3100 Kč). Náklady řízení dále tvoří 6 paušálních náhrad hotových výdajů za 6 úkonů právní služby dle téže vyhlášky (převzetí věci, podání žaloby a účast u 4 jednání = 1800 Kč). Náklady řízení jsou dále tvořeny náhradou cestovného za cesty z Plzně do Prahy a zpět (2663 Kč za dvě cesty k jednání v roce 2012 a 2683 Kč za dvě cesty k jednání soudu v roce 2013) a náhradou za ztrátu času ve výši 24 půlhodin po 100 Kč, to vše včetně DPH 5911 Kč. Náklady řízení tak činí celkem 34.056,- Kč.

Poučení: Odvolání proti tomuto rozsudku lze podat Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2 do patnácti dnů od jeho doručení.

V Praze dne 12. dubna 2013

JUDr. Petr Veleman
soudce